

Kyöne

SIHTASUTUSE KIHNU KULTUURIRUUM LEHT

SUVI 2011

Suur südä, tugõvad käed

Sioksõ nimegä Norra pildistjä Anne Helene Gjelstadi näitus kuulutati Kihnu Muusiumis pidulikult avatuks. *Vt lk 2*

Kihnlästõ tunnustõt *Vt lk 2*

T. Saare preemia

Länemetsä Reenele *Vt lk 3*

Reesukiri Kaonasõst *Vt lk 4*

Kihnu Jõnnu mälestus

ond raiut kivise Uiõdal Ruõtsiküläs ning raamatusõ Juhan Smuuli näütemängüss „Metskapten Kihnu Jõnn“, voolitud vahasõ Kihnu muusiumis ning valatud pronksi Tauno Kangro kujuss Pärnū jahesadamas. Sie elgib punakalt ning uatab merele Kihnu puõlõ tänū Pärnū Rotary klubilõ ning sponsoritele.

*...ning tähtedelt ta taeva võlvil
näeb tied Atlandi merele...*

lauksimõ kuu avamisõl meie kõik, aga ei mõesta mõtõlda, msasja ta kua ise selle asjast arvan olõks, kui olõks tiädn, mis tjompa tämagä sii jõlmõs tehässe. Marina Rooslaid riäkis, et tämä isä, vana Orisseljä Mihkli jutu järge oln Jõnn uhkõ mies, väärিকা olõku ning kindla sõnaga. Olla võib, et sie kõik olõks talõ mieldin kogoni. Jõnnu lemmiklaul “Kui tulõviku tuuldõ tiivul” kõ-

las Kihnumua nuõrdõ, vanadõ ning lastõ suust, lastõ pillirühm mängis kenädäst, Kihnu Poestõ suus olid Kihnu meremeste laulud ning Virve pereansambli omad luud. Kõik tansud said tansitud ning kenädäd Kihnu riided pärnakätele ää näütet.

Matu Marõl oli juurõs Jõnnu tuõdud piinikev-jõlnõ rätik sinise iäregä. Selle õhta oli kua üle-ees-tilinõ ning üle-euroopaline muusiumi üe, uvitav oli mõtõlda, kuipaelu saa-aastasi kallisseltsi rätikusi ning põllõriidi laval oli: nierulisi ning mõrt-sipulkõga ning marjõga ning tjakusilmegä ning agadõga ning kukõandegä ning rattaga ning lagipiälsegä ning jõlma lagipiälsetä... Panõb imetlemä, kudas naesõd ond mõisn neid pidädä ning oeda... Külä piäl ollõ viel kaks Jõnnu tuõdud rätikut allõs! Kenä oli uata, kui kõik sie kallis kraam tansuringis entsemäsi tantsa tantsis. Ljõnnapia Kivimägi kiitis miolõ sedä pilti ning proovis ise

kua Kihnu tantsa õppi. Küsüs, mjõtmõ Pärnu ljõnnapiägä mia tantsn olõ.

Minevä sügüse Eesti laulupäävä õhta mia tähistäsi 30 aastat Kihnumua juhina. Sie oli 1981. aasta, kui Kaerametsä Siina ütles, et tämä enäm ei jõva, akaka mia. Nüüd oli torõ koosta kronoloogiat Kihnumua reiest muajõlmõs ning esinemistest kõikispuõl. Mõnu käsitiie kava olõmõ tein juba kümme suid, olõmõ rõõmsad Kihnu vallavalitsusõ tänükirja pärast. Ond oln aegu, kus meite külälised nägid kõrti naesõ selges aenult Mõnul.

Kis me's olõmõ? küsüs Ansu Kolla egäl parajal etkel. Mia luõda, et meitel asi nda ullus ei lähä nagu Suarõmual, kus Talinast tuln giidid ning tantsijad Mustjalgõs rahvariided selgä aavad ning suarlasi mängmä kargavad, kui kruisilae mäele jõvab.

Niidu Katrin

Suur südä, tugõvad käed

Sioksõ nimegä Norra pildistäjä Anne Helene Gjelstadi näitus kuulutati Kihnu Muusiumispidulikultavatukspühäbä, 24. jurikuu päävä. Nda paelu rahvast põlõ ühegi näitusõ avamise aegõs oln! Kirjavatõ kõrte siäs paistis sellekorra isegid mõni mies olad!

Pitke punast juustõga norra naesõl – sedäsi tiädässe Kihnus Anne Helenet kõegõ paramini - olid kua selges jõlusad kihnu riided: kõrt, põll, sistsijaekk ning sukad-pastlad. Paegal tämä suurt ei seesäss – ühtenge pildistäs ning püüdis aparadiga egät silmäpilku.

Sie oli 1. ülestõusmispühäde päävä ning mio teretämisele „Kristus ond surnust üles tõusn“, vastasid kõik kooris „Jah, tõest ond tõusn“ nagu olõks kogo arjutan.

Anne Helene ütles, et 5 aastad tahakohe Kihnu avastamine tõi tämä elusõ saatusliku puerde. Ta tiadis otsõ, et tulõb siia tahakohe. Nägi ää kui jäste kihnu naesõd kuduavad ning pani oma kudumistüekoja liumual kindi. Otsustas täütä oma lapsõpõlvõunistusõ ning akata pildistätjäks. Votokuõli suadõt proovipilte siäs oli üks pilt Lohu Ellast, sasjal allkiri „Suurõ südämegä emä“. Uiõst Kihnu tullõs sai ta aru, et sii ond suutumaks rohkõm imetledä kui aenult kihnu riided. Tal oli õnõnõ kua Manõjas käüä ning kihnu naesõ raskõst elust kaua aega tahakohe tiädä suaja.

Anne Helene tänäb kõiki, kis ond oln kannatlikud, sellepärast et vahest tulõb tehä 300 pilti, sasjast suab vällä valida selle ühe ning kõegõ kenädämä. Ta vabandab kua nende ies, kellest põlõgid pilti näitusõl - tohutust võtõtõ ulgast oli suur vae vällä valida just nied pildid, mis kua kogo kõlaks ning sasjast kõegõ paramini Kihnu ning Manõja naesõ üldpilt vällä tulõks. Ta proovis kogo engest näüdatä sedä ausat silmävaadõt, sooja südänt

ning tüekäsi, mis kihnu naesõl ond. Norrass tunnustati juba tedä kihnu pilte iest kuldmedaliga ning ta luõdab tulõvasta oma isikunäitusõ korralda kua Osloss. Omiti piäb ta ette tähtsäs, et näitusõ toimumise esimene koht ond naesõ kodusuaer Kihnu. Anne Helene mielest ond sie tämä elutüe – ta kõegõ olulisem tüe ond olla seltsis kihnlastõga Kihnu muusiumis! Edepidi tahab Anne Helene täiendä näitust kua kihnu naesõst kirjutõt raamatuga.

Näitusõ avamisel mängsid pilli Kuraga Mari viiulõpilasõd, laulsid Niidu Katrini laulunaesõd ning kui Ly-Mari-Õie lõõtsa mängmä akkasid, läks tansuks ikka kua. Torõ oli uata, kudas auväärsess vanusõss Tiidu Mari Kihnumuad tantsis.

Mia ikka imetle, kudas miost puaer põlvõ vanõmad naesõd rännga tüe kõrvõs ond jõudn nda elurõõmsad ning õnnõlikud olla. Tundub, et nende elu ond oln paelu kirjavam – vaeva ning rõõmu ond

rohkõm oln. Mio põlvkonna inimesed ju kua kihnlasõd, aga aeg ond suutumaks teene ning elu teissmuõdi kui naesõl, kissi näitusõpilte piäl ond...

Näitus SUUR SÜDÄ, TUGÕ-

VAD KÄED jäeb Kihnu Muusiumi mihklikuu lõpuni. Edekohe lähäb sie kihnu kultuurist sõnumisi viima erinevatesse Esti paikõssõ.

Noodi Maie

Kihnlastõ tunnustõt

Ühe Jurikuu päävä sai kihnlastõ karrikas täüs ning naesõd tulid kogo, et aruta, kudas oma vaimsõt pärändit kaitsma piäks. Et küll vihma sadi ning jõlm kehvä oli, ikkagid oli rahvast kogo tuln egäst suarõ nurgast ning egäst suurõmast suguvõsast.

Kogotulõmisõl oli põhjust kuhjaga, juba pitkä aega oli oln probleemä kihnu käsitüe müümisegä võerastõlõ, maesõmal järge tehtüd Kihnu nime kandvatõ asjõ pärast, autoriõigustõ pärast ning kõegõ viimes leüdis Orisseljä Reet internetist Etno pue lehe piält masinaga kuõtud kõrdikanga. Sie oli viimne tõlõk Kihnu naesõlõ – kudas sedäsi suab, kas kiegi võeras toheb meite kõrtä järge tehä, kissi meite arvõlt kasu suavad ning msasja sedäsi nende asjõst üldse edekohe suab.

Tehä põlõ kedägi ning meie sua ühtegid kiellä, kissi tahab oma jämdatõ varrastõga kuõtud kapõtad, masinaga kuõtud kõrdid, leväd, saiad või kalad Kihnu nime all maha müüä, et küll sellel Kihnuga kedägi ühist põlõ. Meie suamõ oma Kihnu asjõlõ üksi märgi piäle panna, et sie ond kihnlasõ tehtüd ning sie aitab Kihnus elämist ning ond meite suarõrahva iest õigõ. Sedäsi sündüs kvalitedimärg „Kihnlastõ tunnustõt“.

Kihnu Toote Koda ond ühe kor-

ra koos käün, kinnitati viieliikmeli nõ juhatus ning nõukojal ond laiõnõmisõks viel ruumi küll. Niipiä kui mõnda suurõmat aruta ond, kutsutassõ nõukoda otsõ kogo ning sioksi küsimusi tulõb sui kohta paelu. Kierulised küsimused ond näiteks nied, mis ond siotud sellegä, et kua kihnlanõ tieb mõnda maesõma muõdi asja. Näiteks kuõbjõlma Kihnu kirjetä kapõti, kjõndu või tieb leibä moodsa retsepti järge, kas siokõ asi suab kanda siis kihnlastõ tunnustõt märki. Viimsed näited ond just sioksõd mis aitavad kihnasõl suarõ piäl aastaringselt eläda, aga ei põlõ Kihnulõ iseluõmulikud või selgest eristõt vaimnõ päränd, sellepärast arvatassõ et äkest ei põlõgi märgi väärilinõ.

Küsimusi ond oln kua vastupidises, kui maesõmal eläv kihnlastõ sõpõr tieb mõnda ette jõlusat ning kihnulikku, mis kua kõikõ kihlastõlõ miele järge ond, kas siis suab siokõsi asju „Kihnlastõ tunnustõt“ märgi

alt müüä. Mõnõkorra nagu siokõ mõtõ, et suaks küll, ning mõnõkorra tundub, et ei käü üldisõ põhimõtõga kogo.

Sioksõd ond siis meite mõttõd ning probleemid Kihnu käsitüe kui kihnlastõ ühe tähtsä elätusala kaitsmisega ning väärindämisegä. Kihnu Kauba Maja väljästäb kvalitedimärgi „Kihnlastõ tunnustõt“ soovijatõlõ vastavalt kogoleppütüd põhimõtõtõlõ, probleeme korral küsüb nõu Toote Kojalt.

Kõegõ ennemä suavad Kihnus märgid 3 suurõmat käsitüe müüäjät: Kihnu Muusium, Lohu Käsitüepued ning sui Metsamaal tegutsõv Kihnu Kauba Maja. Üks märk jäeb kaubamaja käde, et kui kiegi tahab Kihnust vällä müümä minnä, suab sedä märki kasuta. Egä soovija, kis välles müüb, suab meitelt pissikse kleepekä osta ning oma tüe juurõ pakõndi piäle panna, kui taris ond.

Uiõ-Matu Mare

T. Saare preemia Liänemetsä Reenele

Egå aasta annab SA Kihnu Kultuuriruum ühe nuõrõ kihnlasõlõ Theodor Saare pärimuspreemia. Tänavasta läks preemia **Liänemetsä Reenele**. Tämä ond Kihnu kultuuri mjõtut muõdi edendän ning oidn – Reene ond kihnlastõlõ ning kua masakatõlõ tuttav raadiust, kus tieb kihnukielsi uudisi, ning tämä uõlit-sõb kua selle iest, et ikka kihnu (kirja)kiel internetti üles suab.

Piäle selle ond Reene jõlusa laoluialegä ning mõestab vägeväst pilli mängä. Kudas tämä sedä kõikõ jõvab? Mia tegi tämägä intervjuu ning uursi vällä. Nao tänäsel pääväl kiire elu kõrvõs kombõs, kohtosimõ kua meie internetiruumis ning suhtlõsimõ teene teispuõl sirvasi ekraana.

Paelu õnnõ, Reene, Theodor Saare aujõnna suamisõ puhul! Sia olõd ikka arjun ise intervjuusi tegemä, mis tunnõ nüüd küsimustõlõ vastata ond?

Ütleme sedäsi, et mia sua ette iästi aru nendest inimestest, kissi mikrovonissõ riäki ei taha. Samas piäb suurõd tänüid ütlemä nendele, kissi nõudus ond riäkmä ning küsimustõlõ vastama. Mõnõl käüb sie ju amõtiga juurõs, et piäb suhtlõma, aga mia mõtlõ just neid tavalisi, lihtsasi inimesi, kelle arvamus ond kuulajalõ tihtilugu tähtsäm ning kua uvitavam.

Sio iäl oli raadiukuulajatõlõ tuttav juba ennemä, kui sia kihnukielsi uudisi tegemä akkasid. Kudas sio raadiotüe akatusõ sai?

Raadiussõ juhtusi mia sedäsi, et Talina Ülikuõlis magistrantuuris juhtus mio kursusedõeks Kai Vare, kissi ond juba Eesti Raadio uudistõtoemõtusõs vana kala.

Kui viimne kursus käde jõudis, siis otsiti parajutõ just uudistõssõ uusi inimesi. Kai siis ütles, et kuulõ, sio iäl võiks raadiussõ sobida ning et akatusõs ei jäeks taustatiadmistegä kua kjõmpu, et tulõ vestlusõlõ, miol ülemusõga juba riägitud. Läksi siis koha piäle ning jäigid.

Kui eksamitõga ühele puõlõ sai, pakuti Talina Ülikuõli Tõlkõkuõlituskeskusõssõ kua tüed, sie olõks isegi mio erialaga ju rohkõm klaepn, aga mia oli juba teste jah-sõna ütlen, ning tahass nao sedäsi alt ää kua üpätämte.

Mis uudistõ lugõmisõ ning kihnukielse uudistõ tegemise piämine vahe kua ond?

Egå raadiussõ mio tüe aenult uudistõ lugõminõ olõskid. Diktorid kadusid raadiust ning televisioonist juba üheksäkümneadate algusõs ää. Nüüd kutsutassõ kõiki toemõndajatõks.

Agä tüe näeb vällä sedäsi, et jõstud arvuti taga ning jäigid muajõlma ning esti uudistõagõntuura, tied valiku, kui taris ond, tõlgid ää ning tied sellest uudisõ teksti. Eli-lõika tõuad kua selle päävä reportõrid, kui nämäd n-õ lugudõl ehk siis pressikonvõrentsel või mõnõstas käüäd. Ning siis kui umbõs 5 minuti jagu uudisi ond käe, lähäd egä täüstund eestrisse neid lugõma.

Egå kihnukielsi uudisi tied ju

sedäsamutõ – jälgid, sasja toimub, ning kui võemalus, lähäd koha piäle, tied luu, ning siis „lähäd eestrise“.

Kas tiäd kua, mis teemad kuulajasi kõegõ rohkõm uvitavad?

Kuulajasi ond ju erinevasi ning egä kõikõ miele järge ei sua egä piägid olõma.

Agä tänäve keväde tehtüd küsitlus näütas, et kõegõ rohkõm tahe-tassõ kulda endest aast ning muedugid tiädäandõsi ning muedu sõnumõ. Ning sie uvitab ju kihn-lasi kua, sasja teesed kihnlasõd tegäd – olga nad siis suarõ piäl või jõlma kaodu laial.

Tiä kui paelu kihnukielse uudistõl kuulajasi kua olga ning kas kõik ond kihnlasõd või trehvab massaku kua segä?

Kõik ei põlõ kindlast aenult kihn-lasõd. Marju (Mere Marju) riäkis ühekorra, et kui sui mõnõlõ grupi-lõ sadama vasta läks ning riäkmä akkas, küsüti otsõ, et kas tämä tieb raadiussõ kihnukielsi uudisi - miolõ ond kua küll ning küll üeldüd, et „ai, sia'ka Kihnust ve, mia egä riede õhta tüest koo sõitõs kuula teite saadõt.“

Tegelikult ondkid vist sedäsi kujunõn, et umikustõ saadõtõlõ trehväväd kihnlasõd rohkõm piäle, riede õhtast saadõt jälle kuulab laiõm auditoorium.

Me olõmõ katsn sedä sisu koha piält kua silmes pidädä. Et umikutõ rohkõm sioksõd tiädäandõd ning sõnumõd, riedete jälle mõnda ajalust või kommõtõst.

Kas uudisõd tulad sio juurõ või sia lähäd uudistõ juurõ?

Mõnõd uudisõd tulad mio juurõ. Kui mõnõstas mõnda toimub – avatassõ näütis või toimub tervisekeskusõs mõnda või tulõb mõni asjamies Kihnu – siis ikka andassõ tiädä. Agä kui pitkemäd lugu tahad, siis tulõb ikka mikrovoniga koha piäle minnä või inimesegä intervjuu kogo leppüdä.

Lisaks raadiusaadõtõlõ valmib sio käe kua kihnu kiele e-sõnastik. Kust sie mõtõ tuli?

Mjõllas sie mõtõ täpselt tuli, mia mäletägid. Ju sedä ond ikka arutõt, et võin siokõ asi olla. Otsõnõ vajadus sõnastiku järge ilmus seltsis kihnukielse raamatutõga.

Egå neid ei loe ju aenult kihn-lasõd, ikka maesõma rahvas kua. Luõdamõ, et sõnastikust ond abi kua tavalisõ lugõjalõ, kissi mõnõ kihnukielse trükise ostab.

Nao kulda ond oln, kasutassõ e-sõnavara kua ülikuelõss, põhiliselt esti kiele üliõpilastõ puõlt ning kua kieletiädäläsed ollõ siält abi suan.

Agä enne kõiki piäks sõnastik aitamä kihnu kiele õpõtamisõl. Sellepäräst saigid alusta just elektroonili-

sõ variandiga. Sie arvutiasjandus ond ju nuõrdõlõ naa arusuadav ning omanõ.

Kudas e-sõnavara täieneb? Kas käüd küläkaodu sõnu kogomõs?

Sie, sasi praegu internettis üläl ond, põhinõb suurõs osas Eesti murrõtõ sõnaraamatul. Selles sarjõs ond ilmun piotõ 20 vihu, kust mia siis kihnukielsi sõnu vällä otsi. Agä nied sõnad siäl ond ühekorra sõna otsõsõs mõttõs külä piält korjatud. Agä kui vahest mõnõstas mõnda iäd ütlemist või sõna kuulõd, suab sie kua omalõ kirja panna.

Kas egäüks suab e-sõnastikku täiendä ning kas kielekoda kua netisõnastikku tehä aitab?

Sie võemalus ond internettis täüt-sä olõmõs. Agä ennemä, kui sõna sõnastikku lähäd, piäb selle üle uatama.

Sii ond paelu abi Kielekojast, kus siis sõnad läbi suab aruta, et miokõ ond kirjapilt, kudas ond sõna omastav kiäne ning miokõ laosõ võiks selle sõnaga koos sõnastikku olla.

Praegu aitab Kielekoda üle uata Aabetsi ning Lugõmiku sõnavara, et kõik siälsed sõnad kua ikka sõnaraamatussõ olõks. Ning kui sie asi valmis, tulõb jälle algusõssõ tahakohe minnä ning arhiivist leitud sõnu ning näitelausõsi üle uatama akata.

Kuna praegusõ kursi järge piäks kihnu kirjakielse alusõks olõma meite papadõ-mammadõ põlvkonna kihnu kiel, siis siokõst ühtlustamisõ tüed ond omajagu.

Samas piäks sõnaraamatussõ koha leüdmä kua kõik nied sõnad, sasjad ond juba kasutusõlt kadun või ää unun. Kordagi ei põlõ ju ilja jälle neid kasutama akata, kui nad mõnõsta sündüväd. Sie tieb ju kua meite kiele rikkamas.

Miele tieb iäs, et paelud kihn-lasõd ond akkan oma kiele piäle mõtlõma – panad ise kirja vanõmi sõnu, et nied suaks kindlast sõnaraamatussõ, kirjutavad mälestusi ning kuulavad kua raadiusaatõsi selle kõrvaga, et siält ikka iäd kihnu kielt kuulõks.

Kas siol sõnastiku ning uudistõ vahel muu jaoks kua aega jäeb ning kudas sedä aega sisustad?

Ikka jäeb. Sõnastikku ning uudisi suab tehä enäemeste siis kui lapsõd magavad või mammal-papal oeda. Agä tegemist ju ikka, mia küll ei põlõ näin, et Kihnus mõni naljalt üsä naasama seesäb. Kõikõl oma tege-mised ning tüed. Kui aega jäeb, siis suab vahest viiul käde võtta ning katsumõ vaiksõlt taasta kua ühte vana rehemaja.

Aiteh, Reene, ning jõudu kõikõs edevõtmistõs!

Kuraga Mari

Theodor Saare preemia andassõ Kihnu pärimuskultuuriga tegelevä-le nuõrõlõ üle egä aasta Theodor Saare sünniaastapääväl, 20. märtsil. Enne Reenet ond preemia suan **Kaerametsa Raino, Lohu Anneli** ning **Mere Marju**.

Reesukiri Kaonasõst

Mia olõss ammugid Leetus käün, viimes sai 1997. aasta sui „Kihnumuaga“ Baltical käütüüd. Meite tänavastanõ reis viis meiti Kaonasõssõ „Atataria Lamzdžiai- 2011“ vestivalilõ, sasi oli preemiasõeduks tublidõ pillilastõlõ 3. - 8. klassini. Meie, kuõliõpõtjad, olimõ juurõs lapsi kaamandamõs ning lava piäl punti paksõmas tegemes. Sedä vestivali ond korraldõt juba üsä pitkä aega – esimest kaheksakümnendatõ kesspaikõs. Kui korraldusõ puõlt uata, siis meitel oli siokõ mõtõ, et iestvädäjäd ond selle aaga natuksõ ää väsun. Aga sie, sasi jäi näiteks aakavajärge käümise ning vestivaliküläliste vaba aa sisustamisõ puõlõ piält puudu, tehti tasa vägä iä üema ning süemistegä.

Neljäbä õhta akkasimõ Munadlao sadamast sõitma, üese kellä puõlõ kahest assimõ Kaonasõs „Metropolisõ“ otelli uksõst sisse ning riede umiku kellä üheteissmest saemõ kogo güidigä, kissi aitas meitel pühäbä õhtani õigõ aaga õigõs kohtõs olla. Natuksõ naljakas oli sie, et tämä ei mõestass suurt riäki ei ingliskieles egä kua vene kiele, aga aru ta meist sai ning meie tämäst kua.

Sasja ss siäl iäd nägime ning ää tegime? Oli ikka siesama Leedumua, olgagid et aeg ond vahepiäl neliteist aastad edekohe läin ning siälne elu kua teesem kui siis oli. Lapsõd imetlesid sedä, et Leedu mua nda lagõ ond. Kõiki meiti uvitas sie, kui iä järje piäl nende elu ond võrrõldõs meitegä ning kudas jõnnad ond ning. Elämise tasõ paistis üsä siokõ sama olad nagu meitelgid: kõiki kaupä

oli küll, küll kallimad küll odavamad, oli uhkõsi autusi ning kerjusi tanavatõ piäl, vägä viisakasi ning vähämä viisakasi tienendäju. Jõndõ vahe mieldis meitele küll – ligi kõik naestõinimesed ostsid omalõ uiõd käömäkengäd, mõni mies sai soodsalt lemmikluõma ning mõni uiõ uulõpulga või küünelaki. Reesulõppus olõss enäm kellegil paelut littä rahakoti vahel.

Ää mte nüüd arvakõ, et meie siäl üsä puõedõss käõsime. Kõegõ tähtsäm asi oli ikka iäste kihnu kultuuri tudvusta. Riede umiku viidi meiti rahvapille muusiumi ning pärast sedä rahvatantsõ tüetuba. Sie oli küll üks jõlus olõminõ. Siäl õpõtasiõd omatantsalätälased, leedulad, poolakad, üks indu naenõ ning meie. Iä miel oli sellest, et lapsõd proovsid kua teste tansud ää. Kõegõ võeram oli meite jaoks indu tants – sie naestõrahvas kieris tansu aegõs sioksi njagusi, et neid mõestass järge tehä ühti. Tansuliigutusõd pidid olõma ette pehmed ning painduvad. Poola tansud olid kolõ kiired ning pitkäd. Pillimehed panid lõppus ikka itsi juurõ viel. Ise nad riäksid, et küläpidul tansitassõ mõnda siokõst tantsu kaks kümnen ning isegid nelikümnen minutid järjest. Meitel küll oli puõlõ vähämä aaga eng punuga kaelõs.

Õhta ies siädsime ennätsi uõlõga piduliku rongkäegu piäle läbi Kaonasõ vanalõjõnna. Kõik olimõ pastaldõ- sukkõga, naesõd tanudõga, tüdrikud käüstegä, poesid uusadõga. Ning täpselt siis akkas vihma alla valama. Aitass kedägid – tuli minnä, vestival ond vestival.

Märgä jalgõga jõudsimõ siis raekoja ede suurõ õuõlava juurõ, kus esinemä pidime. Piältuatajasi oli nda vähäpuõlõ, jõlm oli ju ramp, jõstmisõ penkä olõss kua inimestele pandud mitte. Aga ei kedägid, tegime oma luud ning laolud ää ning vähämält ise jääsime omaga üsä rahu. Õhta iljemini käõsime pidulikul vastavõtul. Siäl olid uhkõd lavad vällä siätüüd, pillid mängsid nurkõs, leedu poesid vädäsid kõik külälised taentsma. Siäl nägime siokõst läti miest, kissi mängis ruõbiga suaepilli. Tämal oli pitk kahemehe suaeg otsapidi käe (teene ots vasta parandad), teiss käe viiuli ruõep ning siis paenutas suagi ning siis mängis ruõbiga suaeseljä piäl viisi. Siokõst asja põlõ kua eluss ennemä näin egä kuuln mitte. Umbõs sedäsi kostis vällä, nao olõss avai kitarrot mängetüüd.

Viimes olimõ kõik nda väsun, et otellituba ning säng tundusid paelu paramad kui kodo.

Laupasõd ülesastmisõd läksid kua iäste korda, lapsõd olid tublid, pillid jõudsid ühest kontsõrdipagast jõlusti teise (sellegä oli egä päe kolõ paelu nuputamist), päe paistis, kõik süemised, sasja pakuti, vägä iäd. Päävä esinesime korra ühe kiriku juurõs platsi piäl ning raekoja juurõs kua jälle. Õhta pieti lõjõnna kultuurikeskõsõ saalis lõjõnnarahvaga pidu, egä gruepp pidi jälle oma tantsa õpõtama. Terve sie saalitäüs rahvast tantsis suurõs ringis oma ning teste tantsa. Sõnadõga olõss kellegil taris seletä, kudas tantsi tulõb – uatati üheteese piält.

Tahakohe otelli jalutasimõ läbi

lõjõnna piätanava. Sie ond ette pitk ning lai, jala käüajätele üksi. Õhta oli soe, inimesed jõssid õuõkohvikutõss, pered olid lastõga jalutama tuln, juõnud inimesi näess mitte ühte. Kihnu lapsõd said oma mänguväljaku imu kua aetud, ju nad suass päävä kõiki energiad ää kulu tõt mitte.

Pühäbä umiku oli kõikõl siokõ mõtõ, et suaks koo viel. Selle päävä meitel rohkõm esinemisi ei olõss kui õhtanõ lõppkontsõrt üksi. Umikupuõlõ käõsime ette suurõs kaobanduskeskõsõs, siäl said kõik kis tahtsid oma littä kuluta viel.

Õhta aasimõ korra viel kihnu riided selgä ning selle viimse esinemise aegõs saemõ täpselt selle kava ää tehä, sasja kodo kogo olimõ pann. Enämeste pidime esinemispaega järje uatama, sasja tieme.

Tahakohe akkasimõ sõitma kellä kaheksa aegõs. Meie pidime jõudma umikusõ Munadlao praami piäle. Aega oli ning siis läksime Leedu ristemäe piält läbi. Sõnna jõudsimõ valgõvalus, pilt oli ette mõjuv – lugõmata arv ristä, ühel puõl päävä luuja minemisest allõs punanõ taevaserv, teisspuõl tumõ müristämise uõep. Panimõ kua oma rohokõrdõst ning oksaruagõst tehtüüd ristid sõnna teste segä ning tulimõ läbi vihmasao ää koo. Luõdamõ, et Leedumual ning rahval lähäb ikka iäste. Oma külälistesse suhtusid nad vägä soojalt, mia usu, et kõikõ asjaosalistõlõ – lastõlõ, kuõlitajatõlõ, reesujuhele, korraldajatõlõ, bussijuhele, jäi selle sõedust iä ning jõlus mälestüs enge. **Kolde Külli**

